

Sygn. akt IV CSK 313/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku I. R. i B. R.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G.
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 listopada 2015 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uczestniczka postępowania Gmina Miasto G. uzasadniła oczywistą zasadnością skargi. Zdaniem uczestniczki, „Sąd Okręgowy w G. bez poczynienia niezbędnego wnioskowania w zakresie ustalenia, czy doszło po stronie wnioskodawców do błędu, o którym mowa w art. 84 w zw. z art. 88 k.c., przyjmując jego zaistnienie, w konsekwencji niesłusznie stwierdził, iż nabyli oni zgodnie z art. 172 k.c. w drodze zasiedzenia własność nieruchomości, która stanowiła mienie publiczne. W ocenie skarżącej, oczywista zasadność przedmiotowej skargi wynika zatem stąd, iż poprzez wydanie nieprawidłowego orzeczenia, opartego na błędnym zastosowaniu przepisów prawa, naruszony został przede wszystkim interes publicznoprawny jednostki samorządu terytorialnego, która w wyniku ww. naruszeń pozbawiona została własności nieruchomości położonej w G. przy ul. D. ze szkodą dla wszystkich członków wspólnoty samorządowej (mieszkańców gminy), mimo że podejmowała stosowne działania mające na celu ochronę tego mienia.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarżąca, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia zarzutów skargi oraz nieistotnych z punktu widzenia oceny wniosku uwag skarżącej. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawy skargi wraz z ich uzasadnieniem

oraz uzasadnienie samego wniosku to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne role i nie mogą być traktowane zamiennie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, iż zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Uczestniczka, uzasadniając wniosek, całkowicie pominęła aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi, a ocena tak uzasadnionego wniosku w istocie wymagałaby niedopuszczalnego na obecnym etapie postępowania analizowania zasadności jej podstaw. Nie można przy tym pomijać, że ewentualne uchybienia sądu nie zawsze są równoznaczne z oczywistą zasadnością skargi.

Należy dodać, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego postanowienia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich ewentualnych wad i uchybień prawomocnych orzeczeń.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.